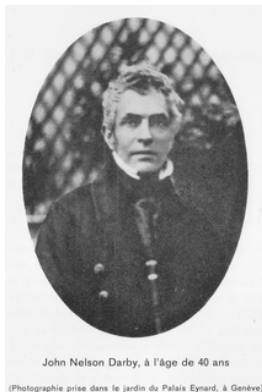

John Nelson Darby (1800-1882) - Partea III

Călătorii în afara Europei

În anul 1861, J. N. Darby, scria unui prieten și frate mult stimat: „Știi că eu doresc un câmp nou de lucru, unde să nu fi fost și unde Evanghelia să nu fi ajuns. Nu sunt mulțumit să revin pe un câmp pe care l-am lucrat deja; eu îmbătrânesc și unde merg?... Suspin puțin după simpla evanghelizare... Mi-ar plăcea să fac cunoscut Numele Domnului Hristos celor care nu-L cunosc, chiar acolo unde nu a fost vestit... Mi-ar plăcea să mă ascund și să-L fac cunoscut pe Mântuitorul celor care sunt săraci...”.

Această dorință se realizează la sfârșitul anului următor și J. N. Darby inaugurează perioada celor șapte călătorii transcontinentale (1862-1877), întâi în Canada, apoi în Statele Unite, în Antile, în Guiana engleză, în Australia și în Noua Zeelandă. Șederea deosebit de lungă, fără a reveni în Europa, durează din august 1874 până în iulie 1877.

Iată în ordine cronologică câteva extrase din mesaje pe care le adresează fraților de pe continent:

Ianuarie 1863, Guelph, Canada:

„Lucrarea aici mă interesează mult... Sunt foarte legat de frați. Dacă va vrea Dumnezeu, vom avea cinci sau șase indieni; pentru conferințele noastre va fi un nou element „tribul Mohawks”, pe vremuri tribul cel mai de temut printre indigeni... Eu am făcut un turneu de 3200 de km în Statele Unite, special pentru a-i vizita pe frații noștri francezi și elvețieni: i-am văzut aproape pe toți, în afară de câțiva americani, în trecere. Acești prieteni, emigrați în vederea avantajelor trecătoare, au simțit curând cât de mult a dăunat aceasta progresului lor spiritual. Iată, sunt paisprezece ani de când lăncezesc; cea mai mare parte dintre ei, îndatorați posesiunii de pământuri, fie sunt frământați de îngrijorarea că nu-și vor putea plăti datoriile, fie au o conștiință rea prin indiferența cu privire la datoriile lor... Starea acestei țări (Statele Unite) este îngrozitoare; lumea este dedicată câștigului, creștinii sunt aproape ca lumea, fără deprinderi, cu jurăminte fără sfârșit; beție, nici o viață de familie, cel puțin la orașe – iată America! Războiul de secesiune are aerul unei judecăți asupra țării, mulți se alătură unei biserici, pentru că aceasta este ceva respectabil”.

Martie 1863, Toronto, Canada:

„Îmi trebuie credință, cel puțin mie, care mă tem de mare, ca să ‘ traversez pentru prima dată oceanul, la vârsta mea. Nu am suferit; numai eu, dintre o sută de pasageri nu am fost bolnav; am lucrat în cabina mea, ca de ob’cei; două zile a trebuit să mă menajez fără totuși să am rău de mare; cu toate acestea, marea a fost înfuriată, iar vântul chiar a rupt o pânză”... „Dumnezeu binecuvântează lucrarea mea aici... Am avut o conferință la Guelph, unde Dumnezeu ne-a binecuvântat din belșug. Frații din pădure (se numesc bush) nu aveau decât urși și lupi; sunt cinci sau șase ani de când au fost asistați. Am fost uimit de inteligența lor și de interesul pe care-l au pentru Cuvânt. În rest este multă proșpețime și seriozitate; se simte prezența lui Dumnezeu. Mă gândesc să vizitez aceste locuri mai târziu”.

Martie 1863, Toronto, unui alt frate:

„Am fost în păduri, unde se începe exploatarea solului și de unde s-au vânat urșii și cu greutate lupii. Acolo castorii împart încă terenul cu oamenii. Este o adunare de paisprezece persoane, care toate au fost aduse anul trecut. În satul vecin, la 18 km de-a curmezișul pădurii, douăzeci de persoane frâng pâinea. Ușile sunt deschise peste tot... În pădure se taie arborii, lăsând un metru de trunchi; se arde ceea ce este tăiat; se seamănă pe teren nearat; puțin câte puțin, resh d trunchiului piere până la rădăcină și îl îndepărtează. Sunt centre de populație, dar locuitorii sunt răspândiți pe o lungime de 1600 km. Suntem pe latitudinea Madridului, dar iarna durează în jur de șase luni cu temperaturi de minus 30 de grade, dar un timp superb... Nu am «început» încă nimic în Statele Unite, lucrarea mea fiind în Canada”.

Decembrie 1866, New York:

„Sunt aici într-o locuință mică la New York, unde începem să ne adunăm; suntem optsprezece persoane deocamdată... Am fost până acum în principal în Vest. Acolo, desigur, este progres; jumătate din frați sunt de limbă franceză; acum sunt nouă sau zece adunări, cu două sute de frați... În privința moralității, America este o țară tristă: domnește corupția, asasinatele sunt zilnice în marile orașe; apoi bisericile, cum sunt numite, sunt compuse din oameni lumești, care s-au recunoscut păcătoși, dar care frecventează balurile și toate distracțiile zilei”.

15 februarie, 1867, Boston:

„Am avut străngeri foarte interesante, în case particulare; lucrarea se face în grupuri mici, nu în reuniuni mari... Timpul meu nefiind atât de aglomerat Ca în Europa, am studiat mult limba ebraică și cea italiană, pe care puteam deja să o citesc puțin dinainte... Ar fi o bucurie pentru mine să vă revăd pe toți; Dumnezeu știe dacă aceasta se va realiza; dar la vârsta mea, cu toate că – mulțumită lui Dumnezeu – sunt foarte bine la 67 de ani, însăși natura nu mai contează pe viitor și de patruzeci de ani luptele și necazurile nu mi-au lipsit, dar nici – simt aceasta bine – harul bogat și bunătatea lui Dumnezeu”.

În august 1868, Darby scria din Londra că se gândea să meargă în Antile la iarnă și că un frate din Antile, care tocmai a sosit, i-ar da indicații în legătură cu detaliile acestei călătorii. Efectiv, el se stabilește în Antile din decembrie până la sfârșitul lunii aprilie 1869. ,

„În Barbade”, spune el, „nu în Jamaica, ne-a binecuvântat Dumnezeu în mod deosebit. Barbade este o insulă mică, dar foarte populată: mărturia de aici a avut un mare răsunet. Aici, la Jamaica, frații nu merg rău, dar până acum fără mare mișcare; ei au nevoie să vină un lucrător în mijlocul lor. Comunicațiile nu sunt ușoare, din lipsa hanurilor și a drumurilor, în afara marilor linii de comunicație. Pentru a călători în insulă o lună, domnii din țară au obiceiul să cumpere o trăsură cu cai, pe care apoi o vând. Pentru mine, am preferat să închiriez, dar numai trăsura m-a costat 25 de franci. Odată sosit, m-am bucurat de ospitalitatea fraților. Sunt foarte amabili și primitivi. Am făcut 160 de km pe cal, când mă aflu în munți și tot atâta pentru întoarcere. Țara este minunată. În sezonul ploilor este foarte greu să călătorești. Sunt în Jamaica patru reuniuni mari și două mici și cu frați risipiți; în general, ei merg în mod temeinic. Mă gândesc să țin reuniuni referitoare la venirea Domnului; nu știu ce ar produce aceasta din partea lor. Emanciparea negrilor a ruinat țara, pentru că ei nu vor să muncească. În insulele franceze îi forțează la muncă și aceasta, din punct de vedere material, merge mai bine, dar englezii nu aprobă acest procedeu”. Aproape în același moment, Darby scria din insula Barbade: „Lucrarea nu merge rău aici. Afară de Jamaica, insulă mare și frumoasă, și Demerara (Guyana engleză), colonie al cărei teritoriu este la fel de întins ca și Marea Britanie, sunt insule mici risipite în mare... Vizita noastră, desigur, i-a încurajat pe acești prieteni. La Demerara sunt trei sute cincizeci, în principal oameni de culoare; la Barbade cincizeci, cu mai mulți albi, dar mai curând albi în aparență... Este un amestec de chinezi, hinduși ele, de tot felul de rase; ei merg aproape goi. Căsătoria, cu toate că este în progres, rămâne o excepție”.

Nu este îmbucurător să gândim că lucrarea continuă acolo, cum aflăm din „Scrisori asupra lucrării Domnului”? La Barbade lucra fratele Arthur Colman și în Guyana engleză (Demerara) cooperează frații Glover și W. H. Sewell.

25 aprilie, 1873, Concordia (Statele Unite):

„Eu mă gândeam”, spune J. N. Darby, „să merg în Noua Zeelandă, unde a fost o mișcare în bine, în mijlocul anumitor frați mai destinși în ce privește disciplina; dar cum eu mă gândeam să plec, s-a suprimat serviciul prin San Francisco și voi intra, dacă vrea Dumnezeu, în Europa în luna Mai. În aceste ultime unsprezece luni am făcut aproximativ șaisprezece mii de kilometri de pământ și de mare, printr-o căldură copleșitoare sau printr-un frig extraordinar și iată-mă, prin bunătatea lui Dumnezeu, stând în picioare și sănătos. Am fost puțin obosit din cauza căldurii, dar sufletele căutau adevărul și vorbeam treisprezece ore pe zi. Căldura și țăntării m-au făcut să-mi pierd somnul, dar, mulțumesc lui Dumnezeu, m-am refăcut curând”.

14 septembrie, 1875, Aukland, Noua Zelandă:

„După ce am petrecut un an în Statele Unite, tocmai am traversat Oceanul Pacific, trecând peste o distanță de două mii de leghe, sau 9600 km, precedate de 3200 km de cale ferată, fără să cobor din vagon, decât numai pentru a lua masa. Dumnezeul nostru nu numai că m-a păzit, dar mi-a dat o călătorie dintre cele mai favorabile. Ceea ce schimbă totul aici este că avem soarele la nord. Primăvara este aproape să înceapă. Am abordat câteva insule din ocean, am vizitat un mic regat civilizat și creștinat, apoi altele mai primitive, dar unde se găsesc misionari. Aici, câteva grupuri de frați mă așteptau de doi sau trei ani”.

28 iunie, 1876, Chicago:

„Trebuie să treacă două sau trei luni ca să ajungem în Noua Zeelandă... Prin bunătatea lui Dumnezeu am sosit sănătos și teafăr, după o călătorie pe mare de 31 de zile, din Australia (prin San Francisco), și apoi de cinci zile și cinci nopți de drum de cale ferată, fără să părăsesc vagonul (doar din când în când, pentru a lua masa). Traseul este de 4000 de km pe pământ, din care jumătate trec printr-un deșert. Dormim în vagon. Eu mă simt aproape de Europa, cu toate că mai sunt încă 6400 km sau mai mult care mă despart de ea, fie pe pământ, fie pe mare... În Noua Zeelandă lucrarea se întărește. Aproape peste tot sunt dintre aceia care își zic neutri... Nu am rămas decât puțin timp în Australia”.

Aici iau sfârșit călătoriile misionare ale lui Darby.

Ultimii ani ai vieții

După o lungă perioadă de creștere și, am putea spune, de prosperitate, pentru că numai în Londra erau mai mult de treizeci de adunări, au apărut dificultăți într-una din ele, în cea din Blackheath, unde locuia Kelly, în anii 1879-1881, pentru chestiuni de disciplină și de comuniune – erau două feluri de a vedea, opuse, despre care s-a spus că unul, cel al lui Kelly, era tributar logicii, iar cel al lui Darby, duhului.

Kelly s-a retras și cu el un mare număr de frați englezi, poate două treimi. Această durere nu putea să-l ocolească pe Darby, căruia Kelly îi fusese colaborator fidel timp de 25 de ani și, pe deasupra, comentatorul său atrăgător.

Este potrivit să adăugăm că această spărtură a fost parțial reparată câțiva ani după moartea lui Kelly, în 1906 sau în 1927.

Din acest moment, bătrânețea va apăsa cu putere pe corpul până acum sănătos și viguros al lui Darby, astfel că el nu va mai părăsi deloc Londra sau cel puțin Anglia. În ultimele luni ale anului 1880 a fost foarte bolnav; respira cu greutate, inima îi bătea greu; medicul îi interzicea să urce și chiar să coboare scara, interdicție căreia îi era greu să se supună.

O ușurare s-a produs în decembrie, cum se constată dintr-o scrisoare către un frate: „Eu sunt, prin bunătatea lui Dumnezeu, mult mai bine: în adevăr, nu știam dacă eram sau nu pe punctul de a muri (sau aproape să mor) și nu trebuie să uit că sunt în al optzeci și unulea an de viață.

Merg mai rar la adunări; urmez lucrările mele de birou, ca de obicei. S-a făcut o schimbare în mine, ca urmare a acestei apropieri imediate a morții, nu în doctrină, nici în vederile mele. În toate acestea nimic nu s-a schimbat; totul s-a confirmat. Este un gând plăcut că tot ce am învățat a fost de la Dumnezeu, dar am mult mai intim conștiința că aparțin unei alte lumi. O aveam deja, fără îndoială, prin credință, dar am mai mult sentimentul că sunt în ea. Eu nu știu când El mă va lua și, până în acel moment, eu fac, ca întotdeauna, ceea ce îmi permit puterile. Să veghem și să ne rugăm este necesar, ca și în trecut, dar mai mult, ceea ce Mântuitorul nostru scump a spus: «ei nu sunt din lume, după cum Eu nu simt din lume» (Ioan 17.16) – și de unde era El? În privința aceasta schimbarea este sensibilă și aștept”.

În Ianuarie avea să fie mai bine și chiar scria unui frate francez că putea să lucreze mai mult. „Când sunt obosit de exactitatea limbii dumitale – spune el – seara,, mă întorc spre Cuvânt, care mă hrănește și pune inima în ordine, prin comunicările lui Dumnezeu Însuși. Eu nu știu dacă nu sunt prea fericit și mă judec destul și ador destul; totuși adorarea este fericirea și, mulțumesc lui Dumnezeu, ea va fi pentru totdeauna. Eu mă ocup – ca un repaus – și de noua ediție a cântărilor noastre, refăcând uneori și adăugând noile cântări venite din toate părțile”.

În luna următoare, scriind unui alt frate, făcea aluzie la consecințele unei grele căderi pe dale, suferită în Scoția, care îl împiedicase să se întindă pe pat timp de săptămâni. În septembrie, într-un scurt mesaj, menționa că a suferit și un ușor atac de paralizie care îi atinsese obrazul drept și din pricina căruia își pierdea echilibrul în timpul mersului. El adaugă: „Mulțumesc lui Dumnezeu că duhul meu a rămas intact. Aproape am terminat cartea Iov. Am fost cu adevărat în prezența eternității și sunt profund fericit, rămânând biata ființă care am fost totdeauna”.

Darby nu încetează să lucreze și la 15 decembrie 1881 scrie din Londra cu privire la prefața pe care a făcut-o pentru Biblia franceză, imprimată la Haye în 1882: „Nu știu ce să spun despre prefață. Am prins curaj și am început – încrezându-mă în bunătatea lui Dumnezeu – și aceasta m-a interesat profund; este o consolare pentru mine, când sunt obosit de aceste probleme de la Ramsgate, cu toate că Dumnezeu lucrează și în general lucrarea merge bine. Dar aceasta nu hrănește, în timp ce prefața mea, devenind un fel de analiză a întregii Biblii, mă hrănește și mă interesează. Am terminat analiza primelor cinci cărți ale Bibliei, care conține aproape toate marile principii ale voii lui Dumnezeu. Restul va fi mult mai scurt, proporțional...

Eu sunt mai bine și, comparativ, am un somn bun, dar respirația este foarte scurtă. Totuși frecventez adunările... Noua mea ediție de cântări face plăcere fraților și se simte că aceste cântări ne conduc mai aproape de Dumnezeu. M-am mirat să avem 125 noi” (este vorba de cântări englezești).

Prefața Bibliei în franceză s-a terminat la 16 ianuarie 1882. „Ea este prea lungă, cred eu – spune Darby – pentru a fi dată împreună cu Biblia. Nu știu prea bine ce se va face, dar subiectul m-a interesat mult în ansamblul său și în coordonarea sa. O copie adunată toată la un loc, apoi vom vedea.. Biblia mi-a apărut totdeauna mai mult ca o lucrare profund divină; dar, cu cât mai important este să ne umplem de conținutul ei, decât să-l coordonăm; să ne hrănim cu Hristos, decât să vedem clar diferitele relații în care Se plasează El. În curând îl vom vedea așa cum este.

Atins de o bronșită grea, nu am putut de zece zile să mă întind în pat, dar eu lucrez și iau parte la unele strângeri”, La sfârșitul lunii Ianuarie, Darby constată că a fost ocupat peste puterile sale, că lucrează totuși ca întotdeauna, însă numai jumătate de zi. În Februarie lucrează încă, jumătate de zi și în mijlocul lui Martie trebuie să folosească mâna altuia, pentru a elibera pe un frate cu care întreținea cele mai vechi și intime cealaltă lume. Au trecut încă cinci săptămâni, în care boala lui a progresat. Îngrijiri binevoitoare și pline de zel îl înconjurau în casa fratelui Hammond la Bournemouth, unde se găsea din luna martie. Câțiva frați, Dr. Walter T. Wolston din Edinburg, W. J. Lowe, ca și Dr. Alfred Burton și Langton Hower sunt permanent lângă el în timpul ultimei perioade a bolii sale. Prețuirea lui Darby pentru W. J. Lowe, cu care a lucrat mult, îndeosebi la traducerea Bibliei, era foarte mare. Într-una din ultimele zile, pe când petrecea după-amiaza lângă el, Darby, luând mâna lui Lowe, l-a tras înspre el, ca să-l îmbrățișeze, mulțumindu-i cu afecțiune pentru cooperarea sa în lucrare. Apoi a adăugat: „Noi am lucrat împreună și ne-am bucurat împreună. Dumnezeu să te binecuvânteze.

La 29 aprilie, dorința atât de des exprimată de Darby în timpul lungii sale cariere de „a fi cu Hristos” s-a realizat. El o exprima astfel în ultimele sale cuvinte: „Hristos a fost singurul subiect al vieții mele. Pentru mine a trăi era Hristos”.

Funeraliile au avut loc în cea mai mare simplitate, cu participarea a 1200-1500 de frați, veniți din toate părțile Angliei și Scoției. Douăzeci dintre cei mai tineri au cerut favoarea să ducă pe rând coșciugul de acasă până la cimitir, pe o distanță de 2 km.

Pe piatra funerară figurează această inscripție:

John Nelson Darby

Necunoscut și bine cunoscut

Mutat pentru a fi cu Hristos

la 29 aprilie 1882

la vârsta de 81 ani (2 Corinteni 5.21)

Doamne eu numai pe Tine Te aștept

Viața mea să aibă un scop unic,

De a Te servi, necunoscut pe pământ,

Apoi să aibă parte de fericirea Ta cerească

clickbible.org